

Молитва.

Въ късенъ нощенъ часъ
вдигамъ ржце азъ
и шепна молитва тогазъ
къмъ Бога — въ захласъ:

Боже мой, прости
и ме избави
отъ грѣхове. Здраве дари
и дълъгъ животъ подари.

Моряци пази,
беднитѣ спаси,
работницитѣ подсили,
на всички животъ подкрепи.

Димитъръ Недѣлковъ — Варна
учил. „Митр. Симеонъ“ III а кл.

Апостолъ Матия.

Ученицитѣ на Исуса Христа
били: Петъръ, Иоанъ, Яковъ, Ан-
дрей, Филипъ, Тома, Вартоломей,
Матей, Яковъ Алфеевъ, Симонъ
Зилотъ, Иуда Якововъ и Иуда Ис-
кариотски.

Последниятъ Иуда Искариотски
предалъ Исуса и сетне се раз-
калял и самоубилъ.

Останали единадесетъ. Следъ
възнесението на Исуса Христа,
тия единадесетъ. Негови ученици
се събрали въ Иерусалимъ и ре-
шили да избератъ едно отъ хо-
рата, които придружавали Исуса,
на мѣстото на Иуда Искариотски.
А такива имало много. Като се
посъветвали, решили да предоста-
вятъ това на Бога, самъ той да
покаже кой е достоенъ да се при-
числи къмъ ученицитѣ му. Хвър-
лили жребие, което се паднало
на Матия и го причислили къмъ
единадесеттѣхъ апостоли — Иису-
сови ученици.

Лиляна Халачева — Варна
у-ка отъ I в класъ.

Малка държавна
— голѣмъ народъ

Списание „Родолюбие“ въ кн. 9
отъ т. г. дава следнитѣ сведения
за количеството на българския на-
родъ, общо въ предѣлитѣ на дър-
жавата ни и вънъ отъ държавнитѣ
тѣ граници.

1. Царство България	6,500,000.
2. На старопланинския п-овъ извънъ предѣлитѣ на царството, безъ Добруджа	2,500,000.
3. Въ Добруджа и Бе- сарabia	1,200,000.
4. Въ Русия, Унгария и др. държави	400,000.
5. Въ Америка и други материци	200,000.

Всичко 10 800,000.

Отъ горнитѣ цифри заключава-
ме: 1. Че почти половината отъ
българския народъ е извънъ гра-
ницитѣ на България и 2. Че бъл-
герскиятъ народъ съвсемъ не е
малъкъ, защото много други на-
роди сж значително по-малоброй-
ни, макаръ отдавна да живѣятъ
самостоятеленъ животъ, да сж и-
мали всички условия да се раз-
виватъ и увеличаватъ, чрезъ есте-
ствени си прирѣстъ — на сво-
бодни народи. Българскиятъ на-
родъ е старъ народъ съ млада
държава, която той издигна до
завидна висота.

Въ недалечно бждеще тази дър-
жава ще се издигне още повече,
защото българскиятъ народъ
днесъ върви къмъ националенъ
и културенъ възходъ.

ИЗПОВѢДЪ

Азъ не вѣрвахъ въ Бога.
Азъ бѣхъ безъ Богъ. Бѣхъ...
но сега вѣрвамъ. Господи про-
сти ми, че се осмѣлявамъ да
спомнятъ това! Човѣшкитѣ ду-
ми не могатъ да изразятъ не-
изразимото. Предъ тайната се
мълчи... Сега зная само, че
мъглата около мене се изпари,
и че съмъ озаренъ отъ нова
свѣтлина.

Бѣхъ 19 годишенъ, кога се
запознахъ съ единъ свой при-
ятель. Той бѣше добъръ хри-
стианинъ. Често ми говорѣше
за висотата на християнския

се бѣ случило съ мене? От-
несенъ въ кѣщи, въ безсъз-
нание, се опомнихъ следъ ка-
то бѣхъ положенъ вече въ
погребалния ковчегъ. Ум-
рѣлъ съмъ. Заредиха се гости,
посетители. Засуетиха се до-
машнитѣ ми около погребени-
ето ми. Ординарецътъ, вѣр-
ниятъ ми Иванъ, често се на-
веждаше надъ мене и ме оплак-
ваше: „Ахъ, господинъ капи-
танъ, какъ стана. Нали ти каз-
вахъ, че това безсъние, губене
на сладкото време, този раз-
глезенъ животъ ще похабятъ

Въ гордия Балканъ.

законъ и молитва. Но случи
се така, че ние се раздѣлихме
и почти забравихме. Всѣки пое
свой пѣтъ въ живота...

Станяхъ после кавалерийски
офицеръ. Занизаха се занятия
— отивания и връщания отъ
казармата. Свободенъ животъ
и охолство... Балове, вече-
ринки, срещи... Съблазни и
сласти житейски... Човѣшки
волности и забрава... Пѣтъ
на младостта... Първи стѣп-
ки на преходната младост...

И дума не ставаше за вѣра,
религия, Богъ. Тѣ не бѣха съв-
мѣстими въ живота ми. Въ
нищо не вѣрвахъ. Всичко ос-
мивахъ и иронизирахъ... За-
брава захласваща.

Сгодихъ се за красива и бога-
та мома. Въ омаята на нашата
пролѣтъ, ние заживѣхме от-
къснати отъ свѣта.

Но неочаквано се случи нѣ-
що, което ме свести и опомни.
Единъ прекрасенъ слънчевъ
день, рано сутринта, пешкомъ
се отправихъ за казармата. На-
ближихъ катедралния храмъ.
Рано бѣше още за занятия.
Решихъ да влѣза и видя как-
во правятъ вжтре. Никога не
бѣхъ влизалъ. И, о чудо! Слу-
чи се нѣщо, което неочаквахъ.
Колѣничила бабичка се молѣ-
ше, кръстеше и сълзи ронѣ-
ше. Млада жена хълцаше и
полугласно шепнеше молитва.
Деца, малки деца, ученици, съ
отправени къмъ Распятия Хри-
ста изпросваха милость отъ
небето. Старци нѣмѣха. Мж-
же пѣха. Свещеници служе-
ха. Нова обстановка. Друга ат-
мосфера. Азъ се унесохъ и
размислихъ. Трѣбва дълго да
съмъ стоялъ. Какво е станало
следъ това не помня. Какво

твоето здраве, ще те погубятъ“.
Дойдоха свещеници. Извър-
шиха молитва. Четецъ остана
и зачете дълги молитви...
надъ главата ми... Азъ ясно
чувахъ думитѣ отъ псалтиря:
„Блаженъ е оня мжжъ,
който не ходи по пѣтища-
та на нечестивитѣ...“

Отиде си и той. Чувамъ гѣ-
ща си наставнически учеше
дъщеря си, моята годеница,
щомъ види че идватъ гости,
да заплаква и закрива лицето
си, ужъ рони сълзи. Годени-
цата ми упорствуваше, че не
желае да лицемѣри, понеже и
безъ това тя не ме обичала.

Стана ми страшно на душа-
та... Значи, азъ съмъ билъ
самъ на свѣта, си мислѣхъ.
Всичко това азъ чувахъ, но не
бѣхъ въ състояние да се оба-
дя. Цѣлъ бѣхъ скованъ.

Тѣй се продължи цѣлиятъ
следъ обѣдъ и настѣпилата
нощъ. Сутринта щѣше да
става погребението ми.

И щомъ подигнаха и стрѣ-
сиха ковчегъ ми, азъ въздѣх-
нахъ. Единъ отъ носачитѣ у-
сѣти моята въздишка. Настѣ-
пи смущение. Поставиха огле-
дало на устата ми и, следъ
като то се покри съ пѣри, за-
тичаха стреснато за лѣкарь.
Направи се нуждното и азъ
оживѣхъ.

Оживѣ въ мене и човѣкътъ.
Дадохъ обещание, че нѣма
да ходя по пѣтя на нечести-
витѣ, че нѣма да вѣрвамъ без-
резервно безсърдечнитѣ хора
въ свѣта, че ще ценя искрен-
ността на Ивановци и ще
слушамъ църквата Христова,
която ме прероди.

Ржката Божия е силна. Тя
прави чудеса!

Да.

МАЛКА ПОЩА

Членове на дружеството
представиха съ голѣмъ успѣхъ пи-
ескитѣ: „Пиянъ баща“ и „На она
свѣтъ“ вечерта на първия срещу
втория день на Великденъ. Мал-
китѣ артисти-ученици съ неизка-
зано желание, дадоха много доб-
ра игра. Отличиха се ученицитѣ:
Димитъръ Йордановъ, Димитра
Панайотова, Еленка Годорова, Ма-
рийка Иванова, Георги Димитровъ,
Райко Яневъ, Стефанъ Янковъ,
Триада Колева и Димитъръ Пет-
ровъ.

Приходътъ отъ 200 лв. ще се
използува за подпомагане бедни
ученици при екскурзии.

с. Срацимиръ, 20. 4. 1940 г.

Съобщава „Марсъ“ отъ Пр. хр.
уч. д-во „Св. Иоанъ Кръстителъ“.

На свещеницитѣ
отъ епархията ни.

Ваше благоговѣйство, вестни-
чето „Божия гласъ“ ще излѣзе ид-
ния пѣтъ презъ м. Септемврий.
Така е наредено. Безъ да се хва-
лимъ, ние имахме голѣмъ успѣхъ
съ излѣзлитѣ четири нумера. По-
лучихме насърчителни писма и
печатни отзиви отъ цѣлото цар-
ство. Дѣлъ имате и вие въ тази
работа, понеже ни улеснихте при
разпространението му. Благодар-
ностъ дължимъ и на г. г. учителитѣ-
ржководители на прав. хр. уч.
д-ва. Нека, обаче, не премълчимъ
печалното явление, че мнозина на-
ши събратя останаха чужди за
тази обща наша работа, макаръ
че бѣха подканяни на два пѣти.
Нека се знае, че така не бива да
става при обща работа. Трудътъ
ни трѣбва да оправдава очаква-
нията... Нуждна е по-голѣма за-
интересованост...

Потрудилитѣ се, молимъ, да съ-
бератъ абонаментитѣ и ни ги из-
пратятъ своевременно, за да се
отчетемъ предъ св. Митрополия.

Християнчета ученици,
вие свършвате учебната година.
Ще следва и ние да спремъ в.
„Божия гласъ“ до м. септемврий.
Наново ще заработимъ заедно
следъ ваканцията. Сега, въ края
на работната година, нека се по-
здравимъ съ добрия успѣхъ и си
пожелаемъ весело и приятно пре-
карване на лѣтото. На есенъ съ
нови и пресни сили ще почнемъ
пакъ. До виждане презъ септем-
врий!

**Потодяконъ Г. Ибриши-
мовъ,** учителъ въ Софийската
духовна семинария, е издалъ една
хубава книжка „Петъ сказки“.
П. хвална инициатива. Слушанитѣ
отъ всички ни негови сказки по
родното българско радио, той за-
памятава съ тази своя книга. Цен-
на по съдържание, тази книжка е
една малка богословска енцикло-
педия. О. Ибришимовъ ни предла-
га душеспасителнитѣ вѣрски исти-
тини въ много хубава увлекателна
и сбита форма. Това сж логически
нанизани духовни бисери... Кни-
гата би била хубаво китило за
всѣка наша библиотека.

Християнчета, набавете си тази
книжка отъ о. протодякона Г. Иб-
ришимовъ, ул. Руменъ № 54 —
София. — Цена 30 лв.

□ □ □ □ □ □ □ □
1 2 3 4 5 6 7 8

Въ тия 8 кутийки се поставя и-
ме на християнско вестниче.

Следъ това, като вземете бук-
витѣ отъ квадратчетата 5, 7, 6 и
4 се получава име на едно племе.

Отъ кутийкитѣ 1, 2 и 5 се по-
лучава име на творецъ.

Задава: Марица Артюнова — Варна
уч. при I Ср. прогимназия I б кл.